

tilfreds, for ligegyldigt hvor mange gange man fortæller ham det, vil han jo blive ved med at sige, at vi ikke har sagt, hvordan vi konkret vil gøre det; men jeg vil henvisse til vores program sammen med De Konservative og til alle de principielle udtalelser, jeg er kommet med i dag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning og derefter hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det, vi godt ville have blev sagt lidt tydeligere fra talerstolen, er, hvad det er, V og K vælger i stedet for det, der ligger her. For det, der ligger her, er nogle fornuftige omfordelinger i skattesystemet, men det, som V og K vil – og så må vi jo hjælpe til – det er at spare 4½ mia. kr. på arbejdsløshedsdagpengene, det er at spare 1 mia. kr. på arbejdsmarkedsuddannelserne, det er at spare 1,4 mia. kr. på uddannelsesorloven, det er at spare 500 mio. kr. på miljøet, det er at spare 2 mia. kr. på ulandsbistanden, og det er at spare 400 mio. kr. på flygtningene.

Det er den profil, V og K har, og så kan jeg jo sige, at så er det nemt at vælge, og så vil jeg faktisk vælge det, som regeringen og venstrefløjen har fundet ud af, for det er unægtelig noget mere socialt afbalanceret, og det er oven i købet med en fornuftig social profil. Og det fra V og K kunne vi altså ikke få trukket rigtig frem i debatten, og derfor synes jeg, det, der er kommet, bare er luft.

Vi er jo nødt til at være konkrete, hvis befolkningen skal kunne forstå, hvad det er, der foregår herinde. Og hvis man skal have den valgmulighed, som hr. Peter Brixtofte efterlyser gang på gang, skal vi jo vide, at det er det her, V og K vil, selv om de ikke er meget for at få det frem i lyset i dag.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg kan helt tilslutte mig det, hr. Frank Aaen lige har sagt: Man kan tage den liste, og så kan man se, hvad det er, Venstre og De Konservative vil. Og det er åbenbart det, der er valget, eller hvad?

Men samtidig er der jo det, at når de opgør det, overdriver de besparelserne og indtægterne, og derfor hænger det ikke sammen. For det

hænger jo ikke sammen: Der, hvor de siger at der er overskud, giver det et stort underskud.

Og derfor kommer vi jo ikke videre, selv om hr. Peter Brixtofte bliver ved og bliver ved og bliver ved, og derfor vil jeg bare slutte med at sige, som en klog mand engang sagde herinde: Hvad er alternativet til at blive ved med at dunke hovedet ind i væggen? Det er at lade være!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er egentlig utroligt at høre på nogle af dem, der har hovedansvaret for, at statens økonomi er, som den er. For den er faktisk rigtig dårlig, vil jeg sige til hr. Jacob Buksti, og så er det faktisk utroligt at høre det, der blev sagt heroppe for et øjeblik siden.

Sagen er, at den eneste måde, den nuværende regering forsøger at skabe overskud på statens finanser på, er ved at sælge ud af arvesølvet. Det er ved engangsindtægter, og man bruger ikke sine engangsindtægter på at afdrage på statens gæld. Det kunne der være lidt ræson i, nej, man bruger det til at forsøge at få sminket statens regnskab. Derfor er det egentlig utroligt at skulle høre på det her fra hr. Bukstis side, men det kan jo ikke komme bag på os, for det har vi jo gjort før.

Det, jeg egentlig tog ordet for, var for at rette en bemærkning til økonomiministeren, som gik herop efter min korte bemærkning tidligere – Folketingets forretningsorden levner jo ikke mulighed for at tage ordet til økonomiministeren på det tidspunkt, og derfor gør jeg det nu – og forsøgte at retfærdiggøre, at der jo ikke var tale om løftebrud med denne pinsepakke. Som økonomiministeren sagde, har det jo hele tiden været lagt klart frem fra regeringens side, bl.a. af økonomiministeren i diverse indlæg rundt omkring, at regeringen gik efter en finanspolitisk stramning i forbindelse med en fortsættelse af skattereformen fra 1993. Men det, økonomiministeren i sit svar fuldstændig så bort fra, var det faktum, at bl.a. finansministeren for ikke ret mange måneder siden var ude og sige, at der ikke var behov for indgreb over for boligejerne.

Man kan jo lave en finanspolitisk stramning i forbindelse med fortsættelse af skattereformen fra 1993 på utrolig mange måder, men her vælger man altså at gøre det over for den gruppe, nemlig boligejerne, som man fra regeringens side endda har været ude at frede for ganske få måneder siden. Det er det, vi siger et løftebrud.